

Sygn. akt V.2 Ka 350/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Sędziowie: SSO Olga Nocoń

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Piotra Zwierzyńskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2017 r.

sprawy: **M. W. /W./,**

syna D. i J.,

ur. (...) w Ś.,

oskarżonego o przestępstwa z art. 18 §2 kk w zw. z art. 233 §1 kk w zw. z art. 12 kk;

art. 18 §2 kk w zw. z art. 235 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 6 marca 2017r. sygn. akt II K 370/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. kwotę 504 (pięćset cztery) złote oraz 23% podatku VAT w kwocie 115,92 zł (sto piętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze), łącznie kwotę 619,92 złotych (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 639,92 zł (sześćset trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 1050 zł (tysiąc pięćdziesiąt złotych).

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

SSO Olga Nocoń SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Sygn. akt V.2 Ka 350/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Żorach uznał M. W. za winnego tego, że:

I. w okresie od stycznia 2010 roku do sierpnia 2010 roku we W. i Polsce, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, chcąc, aby P. G. (1), K. R. (1), K. Z. oraz S. K. (1) składając zeznania w toczącym się w Prokuraturze Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim postępowaniu przygotowawczym VI Ds. 49/09 zeznali nieprawdę, nakłaniali ich do tego w ten sposób, że:

- w styczniu 2010 roku we W., chcąc, aby P. G. (1) składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym VI Ds. 49/09 zeznał nieprawdę, kilkakrotnie nakłaniał go do tego, w ten sposób, że przed wyjazdem do Polski osobiście polecił mu, aby określił warunki zakwaterowania oraz wysokości i regularności wypłat wynagrodzenia za pracę przy zbiorze mandarynek we W., jako korzystne, podczas gdy w rzeczywistości odbiegały one zdecydowanie od zaprezentowanych w internetowej ofercie pracy,

- w okresie od stycznia do maja 2010 we W. chcąc, aby K. Z. składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym VI Ds. 49/09 zeznał nieprawdę, kilkakrotnie nakłaniał go do tego, w ten sposób, że jeszcze przed wyjazdem K. Z. do Polski osobiście, oraz po powrocie do Polski telefonicznie, polecił mu, aby określił warunki zakwaterowania oraz wysokości i regularności wypłaty wynagrodzenia za pracę przy zbiorze mandarynek we W., jako korzystne, podczas gdy w rzeczywistości odbiegały one zdecydowanie od zaprezentowanych w internetowej ofercie pracy,

- w styczniu 2010 roku we W., chcąc aby K. R. (1) po powrocie z W., składając zeznania w toczącym się postępowaniu przygotowawczym, zeznał nieprawdę nakłaniał go do tego, w ten sposób, że odwożąc wyżej wymienionego na miejsce skąd odjeżdżał autobus do Polski, polecił mu aby zeznał, że warunki pracy we W. nie przypominały obozu pracy, a wręcz odwrotnie, były bardzo korzystne,

-w okresie od stycznia 2010 roku do sierpnia 2010 roku we W. i w Polsce, chcąc, aby S. K. (1) składając zeznania w toczącym się postępowaniu przygotowawczym zeznał nieprawdę, kilkakrotnie nakłaniał go do tego, w ten sposób, że polecił mu napisanie oświadczenia określającego warunki pracy przy zbiorze mandarynek, jako korzystne i nie przypominające obozu pracy oraz nakłaniał wyżej wymienionego do zeznania, że M. W. nigdy nie dowoził pracowników z Polski do pracy w sadzie oraz, że praca przy zbiorze mandarynek była legalna a warunki zakwaterowania korzystne i nie przypominały obozu pracy ,tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 233§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 19§1 kk w zw. z art. 233§1 kk skazał go na jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w lipcu 2010 roku w miejscowości C. we W., wspólnie i w porozumieniu z inną osobą chcąc, aby S. K. (1) za pomocą podstępnych zabiegów skierował przeciwko prokuratorowi prowadzącemu śledztwo VI Ds. 49/09 ściganie o przestępstwo polegające na przyjęciu korzyści majątkowej w związku z pełnioną funkcją prokuratora i tym samym spowodował odsunięcie go od prowadzonego śledztwa, nakłaniał wyżej wymienionego do tego, w ten sposób, że polecił mu zorganizowanie spotkania w lokalu gastronomicznym na terenie G., którego przebieg miał być zarejestrowany za pomocą środków technicznych, w trakcie, którego miało dojść do przekazania wskazanemu powyżej prokuratorowi koperty tak, aby okoliczność ta wskazywała na przyjęcie przez prokuratora korzyści majątkowej, tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 235 kk i za to na mocy art. 19§1 kk w zw. z art. 235 kk skazał go na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył wyżej wymienione kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 lata.

Na mocy art. 71§1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. W. zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucając :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na rozstrzygnięcie (art. 438 pkt 3 kpk), poprzez przyjęcie, że oskarżony nakłaniał P. G. (1), K. R. (1) , K. Z. i S. K. (1) do składania fałszywych zeznań, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony jedynie raz rozmawiał z niektórymi z wyżej wskazanych osób o możliwości składania przez nich zeznań i wskazał im wtedy, że mają mówić prawdę, bowiem widzieli jak było – oskarżony nie narzucał ww. osobom swojej wersji, nie prosił ich o składanie zeznań odmiennych od rzeczywistości, nie namawiał do składania fałszywych zeznań,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na rozstrzygnięcie (art. 438 pkt 3 kpk), poprzez przyjęcie, że oskarżony nakłaniał S. K. (1) do tego, aby przeprowadził on prowokację z udziałem prokuratora prowadzącą do odsunięcia go od prowadzonego śledztwa podczas gdy taki fakt nie miał miejsca, oskarżony nigdy nie namawiał ww. osoby do podjęcia takich działań, a przy tym – oskarżony jako osoba rozsądna zdawał sobie sprawę, że nawet odsunięcie pojedynczego prokuratora nie zakończy prowadzonej przez organa ścigania sprawy,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na rozstrzygnięcie (art. 438 pkt 3 kpk) poprzez przyjęcie, że warunki zakwaterowania P. G. (1), K. R. (1), K. Z. i S. K. (1) podczas pobytu we W. były nieodpowiednie, a za uzyskaną pensję ww. osoby nie potrafiły zapewnić dla siebie utrzymania i winę za to ponosi oskarżony, podczas gdy w rzeczywistości ww. osoby i pozostali pracownicy zakwaterowani byli w hotelu – nie luksusowym, ale z zapewnionymi wszelkimi udogodnieniami cywilizacyjnymi – a pensja przez nich uzyskiwana odpowiadała nakładowi ich pracy i była od niego uzależniona w ten sposób, przy czym z całą pewnością wystarczała na pokrycie bieżących wydatków i kosztów utrzymania,

4. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na wynik postępowania, tj. art. 7 kpk, poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki ocenę zeznań P. G. (1), K. R. (1), K. Z. i S. K. (1) w zakresie, w jakim Sąd uznał, że ww. osoby nie miały zapewnionych należytych warunków mieszkaniowych podczas pobytu we W. oraz że ww. osoby były nakłaniane przez oskarżonego do składania fałszywych zeznań, podczas gdy świadkowie ci wprost wskazali, że nie byli nakłaniany do zeznawania nieprawdy, a nadto wielu okoliczności nie pamiętali, a zatem ich zeznania nie powinny stanowić podstawy skazania oskarżonego,

5. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na wynik postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki ocenę wyjaśnień oskarżonego w części , w jakiej Sąd odmówił im waloru wiarygodności , podczas gdy oskarżony szczerze i spontanicznie wskazał, że nigdy nie nakłaniał P. G. (1), K. R. (1), K. Z. i S. K. (1) do składania fałszywych zeznań w przedmiocie ich pobytu we W., zapewnił ww. osobom i pozostałym pracownikom wszelką pomoc w znalezieniu pracy i załatwieniu wszystkich niezbędnych prac, dowodził ich w różne miejsca, a nadto oskarżony nie kontaktował się z ww. osobami odnośnie ich zeznań.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów i zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów obrony za II instancję ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty są nie trafne. W pierwszej kolejności wskazać należy, że wszystkie zarzuty apelacji zarówno odwołujące się do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jak i naruszenia art. 7 kpk nie są słuszne i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszerne pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana

przez sąd I instancji w pełni uwzględni reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. Wskazać należy, iż jest ona wszechstronna i obiektywna oraz, że nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, pozostając w zgodzie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd rejonowy przedstawiając ocenę dowodów w piśmie uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stosownie do wymogów z art. 424 kpk, szczegółowo wskazał, na których dowodach się oparł, dlaczego poszczególnym dowodom, i w jakim zakresie dał wiarę oraz dlaczego uznał wyjaśnienia obu oskarżonych za częściowo za niewiarygodne. obrońca oskarżonego w swojej apelacji powieli linię obrony prezentowaną przez oskarżonego M. W., że nie nakłaniał nikogo do składania fałszywych zeznań odnośnie warunków pracy jakie panowały przy zbiorze mandarynek we W. oraz nie nakłaniał S. K. (2) do prowokacji wobec prokuratora Sławomira Styjakiewicza na dowód czego wskazywał na zeznania świadka K. R. (2).. Jednak sąd I instancji ustalając jakie warunki panowały warunki panowały przy zbiorze mandarynek we W. bazował na zeznaniach świadków P. G., K. R. (1), K. Z. i S. K. (3). Zeznania w/w świadków w tej kwestii są konsekwentne i nawzajem się uzupełniają. Odnośnie spotkania oskarżonego z jego żony z w/w świadkami w styczniu 2010 r. wskazani świadkowie szczegółowo opisują jak oskarżony i jego żona instruowali świadków co mają zeznawać w przypadku składania przez nich zeznań dotyczyło to w szczególności jaka była umowa o wynagrodzenie, warunki pobytu we W.. Oskarżony wręczył nawet P. G. (1) kartkę z dokładnym adresem we W. i po powrocie do kraju P. G. i K. R. mieli wysłać kartki z podziękowaniem na ten adres. Wszystkie te zachowania oskarżonego zmierzały do skłonienia świadków do składania fałszywych zeznań odnośnie warunków w jakich pracowali polscy robotnicy we W. oraz jaką rolę pełnił oskarżony M. W.. Odnośnie zarzutu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 235 kk zarzucanego oskarżonemu, w tej kwestii wypowiada się świadek S. K. (1) opisując dokładnie przebieg spotkania w lipcu 2010 r. w miejscowości C. we W. i jakie były ustalenia. Te zeznania potwierdzają zeznania S. S. oraz częściowo P. G. (3). Faktycznie miała miejsce próba ustalenia spotkania się oskarżonego z prokuratorem poza terenem prokuratury w lokalu gastronomicznym celem dokonania prowokacji na okoliczność przyjęcia przez prokuratora korzyści majątkowej. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie oskarżonego za winnego przypisanych mu przez sąd I instancji przestępstw. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonanym w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonych skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzone oskarżonemu kara nie sjęst rażąco surowa. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk i w zw. z art. 12 kk karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności Za czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 235 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności Na podst. art. 85 kk i 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podst. art. 69 § 1 i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat, stosując przepisy względniejsze. Zaznaczyć należy, że jest to kara wolnościowa. Dolegliwość tej kary zdaniem sądu odwoławczego nie przekracza stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. P. zwrot kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 631 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki /spr./

SSO Olga Nocoń SSO Lucyna Pradelska-Staniczek